

havde fire Børn —, og kun for de Invalidder, som havde en Forsørger, kunde der være Tale om en lille Besparelse. Et saadant Forslag fører ikke til Besparelser paa Invalideloven.

Men det er ikke blot det ærede Medlem Hr. Rode, der har krævet, at Udgiften skulde sættes ned, at Parikronen skulde respekteres af Staten. De Radikales ledende Blad, „Fyns Venstreblad“, skrev den 20. Juni sidste Aar: „Da Paripolitikken sejrede her i Landet, forskubbedes alle økonomiske Forhold, og Dimensionerne blev meget mindre, Kronerne færre, Gælden større, Afdragene tungere, og derfor maa der nødvendigvis nu ske en Tilpasning paa alle Omraader, saavel indenfor Privatlivet som det offentlige. Byrderne maa lettes, Taksterne maa nedsættes, og alle Budgetter maa omregnes efter Parikronens Maal.“ Ja, alle Budgetter maa omregnes efter Parikronens Maal. Saaledes skrev man i den radikale Presse i Fjor Sommer. Saaledes var Kravet til den socialdemokratiske Regering. Men har Erfaringerne fra Erhvervslivet gjort Kravet mindre stærkt? Ministeriet Madsen-Mygdal har fulgt den her angivne Vej, men det maa meget beklages, at det radikale Parti saa daarligt har efterlevet det fornuftige og rimelige Krav, som Partiets Presse stillede sidste Sommer.

Det radikale Venstre har overfor Nedsæringsarbejdet i denne Samling efter min Mening ført en dobbelt Politik, en Politik, der vendte ud mod Vælgerfolket, hvor man ved, at Kravet om Nedsæring er dybt rodfæstet, og hvor man søgte at give det Udseende af, at man ogsaa vilde spare, men der var bare det kedelige ved det, at det skulde altid være paa en anden Maade end den, Regeringen havde foreslaaet. Men her i dette høje Ting, hvor de skulde vise i Handling deres Villighed til Besparelse, ved ærede Medlemmer fuldt ud Besked om, at den Villighed intet som helst har betydet i Realiteten overfor Regeringens Nedsæringsforslag.

Men Flertallet i dette høje Ting ligger jo ogsaa saaledes, at Ministeriet sammen med sit Parti og det konservative Folkeparti har været i Stand til at gennemføre Besparelsesforslag. Naar det ikke lykkedes at faa Invalideloven gennemført ved anden Behandling med det Ændringsforslag, der blev stillet af Flertallet i Udvalget, hvad jeg for mit Vedkommende som allerede bemærket meget maa beklage, maa vi først og fremmest takke det ærede Medlem Hr. Axel Møller derfor. At det

netop skulde blive det ærede Medlem Hr. Axel Møller, der skulde gaa imod Regeringens Besparelser paa Invalideloven og Arbejdsløshedsloven, maa i allerhøjeste Grad forundre enhver, som kender det allermindste til det ærede Medlems politiske Fortid. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller har nemlig forud for 2. December 1926 paa en Mængde Møder med stor Styrke fremhævet, at Statens Udgifter burde bringes ned; som det gik nu, kunde det absolut ikke blive ved at gaa. Og for rigtig at illustrere, hvor slet der var styret under de skiftende Ministerier i de 25 Aar, der er forløbet siden Systemskiftet i 1901 og indtil 1926, begyndte det ærede Medlem Hr. Axel Møller altid med at tale om, hvor stort Statens Budget var i 1901, og hvor stort det var i 1926, hvor stor Statsgælden var i 1901, og hvor stor den var i 1926, og hvad der medgik til Forrentning i 1901, og hvad der skulde bruges nu. Naar det ærede Medlem Hr. Axel Møller var færdig dermed, tog han fat paa de sociale Udgifter, og han hævdede her, at som de var steget i de 25 Aar, der var forløbet, kunde de ikke fortsætte, om det skulde gaa det danske Folk vel, der maatte ske en betydelig Reduktion. Og det ærede Medlem hævdede Stemmen og erklærede, at man maatte sætte kraftigt ind, om det skulde gaa det danske Folk vel i Fremtiden. I Sandhedens Interesse skylder jeg imidlertid at oplyse, at der dog var eet Omraade, hvor det ærede Medlem Hr. Axel Møller ikke vilde være med til at spare, nemlig paa Tjenestemandslønningerne. Det ærede Medlem erklærede, at den Besparelse, der skulde fremkomme her, maatte fremkomme ved Reduktion af Personalets Antal og ikke ved Nedsættelse af selve Lønningerne. Det var det ærede Medlems Standpunkt. Naar man nu er vidende om, at det ærede Medlem Hr. Axel Møller imod givne Løfter har stemt for Nedsættelsen af Tjenestemandslønningerne, medens det ærede Medlem er gaaet imod det Krav, han selv har opstillet om Reduktion af vore sociale Udgifter, synes jeg næsten, at det ærede Medlem med Sandhed kan sige, som der staar i Skriften, at det gode, som han vil, det gør han ikke, men det onde, som han ikke vil, det gør han.

Det ærede Medlem Hr. Axel Møller udtalte for lidt siden, at kunde Lovforslaget ikke gennemføres i Aar, kunde det ske til næste Aar, det hastede jo ikke saa stærkt. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at Kravet om Nedsættelse af Invalidelovens Udgifter er stærkt rodfæstet